

Stručná historie Císařství

část čtvrtá

sepsal Stronach k'Thojj III.
císařský historik

První svazek tohoto díla stručně popsal vládu prvních osmi císařů dynastie Septimů, počínaje Tiberem I. Druhý svazek vyprávěl o válce červeného diamantu a šesti císařích, jejichž vláda následovala. A třetí svazek popisoval strasti tří dalších císařů: zneuznaného Uriela IV., neschopného Cefora II. a hrdinského Uriela V.

V době, kdy na zámořské dobovačné výpravě ve vzdáleném a nepřátelském Akaviru zahynul Uriel V., bylo jeho synovi Urielovi VI. pouhých pět let. Narodil se vlastně jen krátce před tím, než jeho otec odplul do Akaviru. Jedinými dalšími potomky zesnulého císaře, vzešlými z morganatického svazku, byla dvojčata Morihata a Eloisa, která se narodila měsíc poté, co Uriel V. odplul. Uriel VI. byl korunován v roce 290. třetího věku. Císařova choť Thonica, chlapcova matka, měla vládnout jako regentka s omezenými pravomocemi, dokud Uriel VI. nedosáhne dospělosti. Skutečnou moc měla rada starších, jako ostatně už od doby Katarie I.

Radě se taková neomezená moc a právo přijímat zákony (a dosahovat zisků) tak zalíbily, že Uriel VI. neobdržel plné právo vládnout až do roku 307, tedy do věku 22 let. Vladařských povinností se ujímal postupně celé roky, ale rada a jeho matka, která si na svoje regentské pravomoci, ač omezené, také velice zvykla, se nechtěly otěží moci vzdát. Takže v době, kdy skutečně usedl na trůn, mu už mocenský systém nedával o moc víc pravomocí než možnost císařského práva veta.

Tohoto práva ale pravidelně a důsledně využíval. V roce 313 se již Uriel VI. mohl těšit myšlenkou, že Tamrielu skutečně vládne on. Oživil v minulosti zrušené špionážní síť a gardu a začal pomocí nich vyvíjet nátlak na obtížné členy rady starších. Jeho největší spojenkyní byla (celkem pochopitelně) nevlastní sestra Morihata, která si později vzala barona Ulfeho Gersena z Winterholdu a získala tak značné bohatství a vliv, jehož neváhala využít. Jak napsal učený Ugaridge, "Uriel V. dobyl Esoniet, ale Uriel VI. dobyl radu starších."

Když Uriel VI. spadl z koně a ani nejlepší císařští léčitelé jej nedokázali zachránit, přijala císařský diadém jeho milovaná sestra Morihata. V jejich 25 letech ji (nepochybně pochlebovační) diplomaté popisovali jako nejkrásnější stvoření v celém Tamrielu. Určitě však byla vzdělaná, veselá, těšila se pevnému zdraví, a především byla schopná politička. Přivedla do Císařského Města velmistra ze Skyrimu a udělala z něj druhého císařského mága od dob Tibera Septima.

Morihata dokončila práci, kterou započal její bratr, a udělala z Císařské provincie skutečné sídlo moci pod vládou císařovny (a později císaře). Mimo samotnou Císařskou provincii se však Císařství pomalu rozpadalo. Už od dob Morihatina praděda Cefora II. sužovaly zemi násilné vzpoury a občanské války, a nenašel se nikdo, kdo by se je pokusil krotit. Morihata obratně vedla protiútoky a pomalu své odbojné vazaly získávala zpět, přičemž si vždy dávala pozor, aby nepřecenila své síly.

Ačkoliv byly Morihatiny vojenské snahy pozoruhodně úspěšné, její rozvážné tempo často rozčilovalo radu. Obecně se soudí, že vrahy, kteří ji v roce 339 třetího věku zabili, najal právě jeden z radních. Měl to být jistý Argonian, jenž vystupoval pod kolovijským jménem Thoricles Romus. Onen muž údajně po Morihatě požadoval, aby poslala do jeho provincie Černý močál vojsko a ukončila tak tamější nepokoje, císařovna jej však odmítla. Romus byl souzen a popraven, ačkoliv se až do poslední chvíle prohlašoval za nevinného.

Morihata po sobě nezanechala živé děti a Eloisa zemřela na zimnici několik let předtím. Korunován tedy byl Eloisin pětadvacetiletý syn Pelagius, toho jména čtvrtý. Ten pokračoval v práci své tety a pomalu pod svá křídla získával zpět odbojná a vzpurná království, vévodství a baronství v celém Císařství. Ve svém jednání se držel Morihatiny rozvážnosti a obezřetnosti, její úspěšnosti však nedosáhl. Králové na svých územích neomezeně vládli po tak dlouhou dobu, že i mírná císařská přítomnost byla považována za obtížnou. Přesto je třeba zmínit, že když Pelagius po pozoruhodně stabilní a úspěšné dvacet devět let trvající vládě zemřel, byl Tamriel tak blízko jednotě jako naposledy za dnů Uriela I.

Náš současný císař, Jeho velkolepé a strašlivé Veličenstvo Uriel Septim VII., syn Pelagia IV., zdědil vytrvalost své pratety Morihaty, politické nadání svého prastrýce Uriela VI. a vojenské schopnosti svého praprastrýce Uriela V. Po dvacet jedna let už vládne Tamrielu a šíří spravedlnost. V nešťastném roce 389 třetího věku však císaře zradil jeho dvorní mág, Jahar Tharn.

Uriel VII. byl uvězněn v cizí dimenzi, kterou Tharn sám vytvořil, a mág pomocí svých iluzí přijal jeho podobu. Dalších deset let Tharn zneužíval císařských výsad, avšak nepokračoval v úsilí Uriela VII. upevnit v říši císařskou moc. Není přesně známo, o co se Tharn během oněch deseti let, kdy se vydával za svého lenního pána, vlastně snažil a čeho chtěl dosáhnout. V roce 399 třetího věku však neznámý hrdina svedl s mágem v podzemí císařského paláce velkolepou bitvu, porazil jej a osvobodil Uriela VII. z jeho mimoprostorového žaláře.

Od svého osvobození Uriel Septim VII. usilovně pracoval na obnovení bojů za znovusjednocení Tamrielu. Tharnův zásah je sice zbrzdil, to jistě - ale následující roky ukázaly, že stále existuje naděje, že v Tamrielu znovu zavládne slavný Zlatý věk jako za dob Tibera Septima.

Skyrim.4fan.cz